

der herved tilsigtes nogen realitetsændring i forståelsen af begrebet pensionatsvirksomhed.

I stk. 1, nr. 1, har det været overvejet at foreslå, at det i denne henseende gældende krav om en uges ophold nedsættes til 3 dage. I praksis har mange pensionater allerede nu benyttet sig af den dispensation, der sædvanligvis kan opnås til kun at have gæsterne boende i 3 dage (f. eks. pinseophold og lignende). Ved en sådan ændring kunne man opnå en forenkling af praksis og bidrage til en bedre udnyttelse af pensionaternes værelseskapacitet.

Da de drikkevarer, der serveres i et pensionat, ikke er belagt med omsætningsafgift, ville en sådan ændring i pensionatsbegrebet imidlertid — så længe de nuværende afgiftsregler opretholdes — kunne give pensionaterne en afgiftsmæssig fordel, der muligvis kunne virke urimelig over for hotellerne, hvortil kommer, at pensionaternes afgiftsfritagelse, efter den ændrede affattelse af pensionatsbegrebet, næppe som hidtil vil kunne begrundes ud fra rimeligheden i at ligestille et pensionat med et privat hjem for pensionatsgæsterne.

Da disse forhold af konkurrencemæssige grunde taler for at opretholde kravet om, at en pensionatsvirksomhed skal modtage gæsterne i 7 fulde dage (6 nætter), har man dog ment at måtte foreslå en opretholdelse af de hidtidige bestemmelser på dette område.

Stk. 1, nr. 2, forudsætter en vis varighed i forholdet mellem pensionatsværten og gæsterne. Der vil således ligesom hidtil ikke i et pensionat kunne serveres for gæster, der tilfældigt indfinder sig, eller for gæster, der ikke har en aftale om at spise i pensionatet i en vis periode. Derimod er der intet til hinder for, at de pågældende kun indfinder sig med mellemrum i pensionatet, når der blot foreligger en aftale om servering, f. eks. gennem køb af spisebøns og lignende. Bestemmelsen vil i øvrigt — i overensstemmelse med hidtidig forståelse — ikke være til hinder for, at pensionærerne i enkelte tilfælde til måltiderne i pensionatet medtager pårørende og bekendte, der er gæster hos dem.

Såfremt en pensionatsvirksomhed ønsker at sælge tillavet mad ud af huset eller i øvrigt ønsker at forhandle spise- og drikkevarer, vil dette kun kunne ske, såfremt pensionatindehaveren har næringsbrev.

I stk. 3 foreslås, at man opretholder bestemmelsen om, at der i pensionater kun i forbindelse med de faste måltider må serveres stærke drikke. Det vil sige, at stærke drikke kun må serveres „under måltidet“ i pensionatet. Bliver der serveret stærke drikke uden for måltiderne, kan virksomheden ikke drives uden næringsbrev og alkoholbevilling.

I det omfang, der ikke er mulighed for at få ser-

veret spise- og drikkevarer, hvor man lejer et værelse til natophold, falder den pågældende virksomhed helt uden for loven. Der er således i disse tilfælde hverken tale om hotel- og restaurationsvirksomhed eller om pensionatsvirksomhed. Dette gælder i et vist omfang den virksomhed, der blandt andet formidles igennem turistforeningerne med værelsesudlejning i ferietiden og under lignende forhold, ligesom det f. eks. gælder de moteller, der ikke har restaurant, og hvor det ej heller på anden måde er muligt at få spise- eller drikkevarer. Værelsesudlejning af denne karakter vil således ikke kunne forenes med pensionatsvirksomhed allerede af den grund, at dette — da muligheder for effektiv kontrol ikke vil kunne etableres — ville give for store muligheder for omgåelse af lovens forskrifter.

ad § 22.

I stk. 1 foreslås at opretholde den regel, at der uden adkomst ved særlige enkeltstående lejligheder kan gives adgang til servering af spise- og drikkevarer, herunder stærke drikke. Motiveringen herfor er, at der i de omhandlede tilfælde, der vedrører serveringsvirksomhed af kortere varighed, ikke vil være behov for den kontrol fra myndighedernes side, der ligger i selve systemet med næringsbrev og bevillinger, men alene — især af ordensmæssige grunde — for et vist polititilsyn.

Tilladelse efter stk. 1 kan kun meddeles af politiet og vil kun kunne gives for en nærmere angivet lokalitet. Politiet må skønne, om det vil være forsvarligt at give tilladelsen. Ligeledes er det overladt til politiets skøn at afgøre, hvorvidt en given anledning kan ligestilles med de i stk. 1 opregnede særlige lejligheder. Blandt sådanne lejligheder kan yderligere nævnes basarer, generalforsamlinger, dilettantforestillinger, teaterforestillinger, foredrag, koncerter og lignende arrangementer, hvortil en større kreds har adgang. Ved særlige lejligheder, der ikke har offentlig karakter, f. eks. fester, møder og lignende for en snæver kreds af personer, der har tilknytning til hinanden på særlig måde, og som normalt — hvis pladsforholdene tillod det — ville blive afholdt i hjemmet, vil der i almindelighed ikke være tale om en virksomhed, der omfattes af denne lovgivning, og servering af spise- og drikkevarer vil derfor i disse tilfælde kunne ske uden særlig tilladelse.

Tilladelsen skal fortrinsvis gives til restauratører, hvorimod man ikke har ment, at denne fortrinsret som hidtil alene skal komme kommunens egne restauratører til gode; en bestemmelse, der kan virke urimeligt konkurrencebegrænsende. Ligeledes vil der heller ikke mere være noget til hinder for, at en sådan lejlighedstilladelse, også hvor der udskænkes